

We hebben jullie verlaten toen ons anker viel bij Formentera, het zuidelijkste eiland van de Balearen. Bij het aanlopen van de kust wordt het steeds lichter en kunnen we de contouren van de steil uit zee oprijzende kust prachtig zien. Als dan ook nog heel voorzichtig het zonnetje boven de bergen uitkomt, is het net een ansichtkaartje waar je doorheen vaart, prachtig!

Omdat we ons SMS-je naar Pieter nu pas kunnen versturen, passen we de tekst wat aan en vertellen hem dat we 100 meter ten noorden van hem ten anker gegaan zijn en na ons schoonheidsslaapje komen buurten.

Uiteindelijk is het aan het einde van de middag dat ons rubbertje in het water ligt en we op bezoek gaan en elkaar onze belevenissen sinds Gibraltar kunnen vertellen. We hebben elkaar in de tussenliggende tijd wel regelmatig per SMS (wat een geweldige uitvinding, zeker voor zeilers) op de hoogte gehouden van de diverse verblijfplaatsen. Omdat we de wal op willen om het eiland te verkennen, biedt Pieter aan

in ons rubbertje als taxichauffeur te fungeren, omdat de dinghy's op het strandje heel erg onrustig liggen in verband met de deining.

Snorkelen in aquarium en een stoffige wandeling

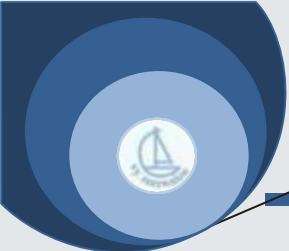
Voor we de volgende dag de wal op gaan, nemen we eerst een duik over boord in het azuurblauwe, kristal helder water. Er zwemmen allerlei soorten vissen van diverse afmetingen rondom het schip en op de bodem zien we af en toe een platvis zich verstoppen in het witte zand. We snorkelen zo een uurtje naar hartenlust rond voor we ons er toe kunnen zetten terug aan boord te gaan. Als we het met Pieter hebben over ons snorkeluurtje, vertelt hij dat vlak bij de rotsen andere vissen zitten en ook heel bijzondere plantengroei, de moeite waard dus om er eens te kijken.

Pieter zet ons af op het strand en wij gaan de wal op en wandelen naar het 4 km verderop gelegen stadje Sant Antonio. Het blijkt dat we alleen langs de weg kunnen lopen op het hete asfalt en in de brandende zon (uiteraard is het weer rond het middaguur) vervolgen we onze weg. Enigszins jaloers kijken we naar de geiten die lui in de schaduw van gigantische vijgenbomen liggen uit te buiken. Ook de grote krekels laten zich niet onbetuigd en zolang we langs de naaldbossen lopen is het bijna onmogelijk om je verstaanbaar te maken vanwege het krekelconcert. Ook de hagedissen zijn aanwezig, lekker lui liggen op een steen.

In het centrum van het stadje moet een bijzondere kerk met een dak vol kanonnen staan die in vervlogen tijden gediend hebben ter verdediging van het stadje. Als we in het centrum aankomen, blijkt de kerk geen kanonnen meer te hebben en is het omgetoverd tot een exhibitie ruimte.

Wel een teleurstelling na onze inspanning om authenticiteit te bezoeken. Gelukkig is er een supermarkt waar we wat verse spullen kunnen kopen en hier blijkt dat de prijzen van eerste levensbehoeften inderdaad een stuk hoger liggen dan op het vasteland van Spanje. Als we om 3 uur 's middags weer terug zijn aan boord nemen we gelijk een verfrissende duik. 's Avonds hebben we met ons 3en een gezellig dinertje aan boord van de Zeezwaluw.

Nog meer snorkelen

Pieter blijkt druk bezig te zijn met het schoonmaken van het onderwaterschip en hij gebruikt daarvoor een speciaal systeem. Met perslucht (voorzien van water en olieafscheider) en een lange slang verbonden met een ademhalingsautomaat kan hij het hele onderwaterschip bereiken. Omdat we dat wel interessant vinden en wel willen kijken of het systeem voor ons zou kunnen functioneren, tuigt Pieter de hele zaak de volgende dag op en kunnen we "proefduiken". We zijn niet zo geoefend als Pieter en hebben wat moeite om "onder" te blijven en tegelijk de lange (onwillige) slang in bedwang te houden. Toch is het een hele leuke ervaring waarvan we veel leren. Mogelijk dat een iets aangepast systeem voor ons goed zou functioneren, wordt nog over nagedacht!

Na het proefduiken gaan we snorkelen langs de rotsen. In eerste instantie denk je maar weinig vissen te zien maar als je even stilligt en rustig blijft focussen dan zie je steeds meer tussen de stenen bewegen en rondzwemmen. Zee-egels, mooi getekende vissen en kleine garnaltjes geven je het gevoel in een aquarium rond te dobberen. Als we na 2 uur weer terug zijn aan boord zien we er uit als oude appeltjes, zo gerimpeld is ons velletje van het water. Gedurende de dag "dippen" we nog 3 maal om af te koelen.

Twee Willempies

Onze wandelervaringen op Formentera zijn tot nu toe niet zo gunstig, lopen langs hete asfaltwegen is namelijk niet erg stimulerend. Tijdens onze wandeling zagen we erg veel scooters en we besluiten voor een dagje een scooter te gaan huren. Bij het hotel aan het einde van ons strandje worden ze verhuurd. Pieter wordt op maandagmorgen 9 uur weer ingezet als taxibedrijf en spreken af dat we sms-en als we weer opgehaald willen worden.

Bij het verhuurbedrijf staan zeker 100 scooters en we krijgen eentje waar je met 2 man op kan zitten. De formulieren worden ingevuld, we krijgen wat uitleg over soort benzine, tijd van terugbrengen en verzekering. In het vak onder het zadel laat hij ons de helmen zien die we verplicht zijn te dragen.

We worden wat giechelig als we de helmen zien, want het blijken 2 zwarte kunststoffen "Willempie" helmen te zijn, zo eentje met een riempje onder de kin uit de jaren 70. We zien er niet uit, maar dat doet niemand op een gehuurde scooter!

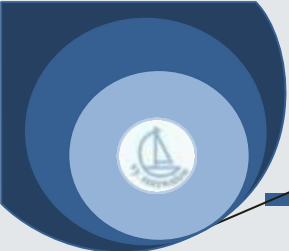
Riens rijdt even alleen op de scooter waarna ik achterop klim en gaan voor een eilandverkenning. We voelen ons net twee pubers als met de scooter over de weg scheuren (het blijken 80cc scooters waarmee we gemakkelijk 70km/uur halen). Het doet ons denken aan onze brommertijd toen we op kamers zaten.

Via de enige weg naar het zuiden komen we over een soort hoogvlakte met weinig begroeiing en wanneer de weg eindigt staan we aan de meest zuidelijke punt van het eiland.

we op pad
we

Bij de vuurtoren op het eind, drinken we ons meegebrachte kopje koffie en zien ondertussen aan alle kanten hagedisjes wegschieten die van een wonderlijke kleur groen zijn. Als je rustig blijft zitten, komen ze weer heel voorzichtig terug, zeker als je wat eten neerlegt zie je ze in groten getale terugkomen om elkaar het eten af te pakken.

Jeugd en oudere jongeren

In een rustig tempo knorren we langs bewoningsresten uit het stenen tijdperk, zoutpannen die wat recenter zijn en toeristenplaatsjes die ze wel weg hadden mogen laten. Het is echt een vakantie-eiland waar veel jonge mensen bivakkeren. Tot 12 uur 's ochtends is daar weinig van te merken en dan begint er langzaam weer wat leven op de weg te komen. We lunchen onderweg op het strand, weer heerlijk ouderwets met echt zand tussen je boterhammetjes. Al met al is het net of je terug bent in je jonge jaren. Tot er natuurlijk iemand naast je voor een stoplicht staat die je met een vriendelijk "Hi paps and mams" begroet. Rotjoch, staan we weer met 2 voeten op de grond.

Om 3 uur 's middags hebben we het eiland diagonaal doorkruist, alle bergen en vuurtorens gezien en ons helemaal uitgeleefd in de haarspeldbochten bergje op en bergje af. Tijd om even flink wat boodschappen te doen nu we vervoer hebben. Maar waar laat je al die spullen op je scootertje? Wel daar hadden we over nagedacht, er kon een grote tas op de treeplank staan achter Riens zijn voetjes, een tweede grote tas achterop, Ineke een rugzak en Riens als klapstuk een rugzak op zijn borst gehangen en het geheel compleet met de flatteuze helmpjes. We waren zo slap van het lachen toen we ons zelf zagen weerspiegelen in een grote winkelruit dat we vergeten zijn een zelfontspannerfoto te maken.

Omdat we de scooter toch 24 uur tot onze beschikking hadden wisselden we vervolgens met Pieter, wij watertaxi en Pieter rondscheuren op de scooter. Het zit waarschijnlijk in onze Nederlandse genen, om de huurtijd tot op het laatste te benutten.

Op de blaren zitten

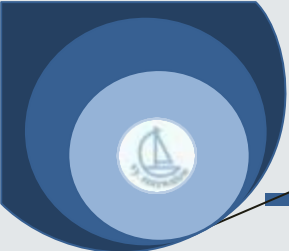
We hebben al snel gezien, je oog valt daar onwillekeurig op, dat er op Formentera weinig aandacht aan de badmode wordt besteed. Wie dat plezierig vindt, trekt badkleding aan, wie daar geen zin in heeft niet. Dat kan ook allemaal zonder dat dikbuikige heren zich opeens beginnen te ontpoppen als ware ornithologen die zich met grote verrekijkers op de hoogte blijven houden van de vogelstand.

Zelf voelen we ons dan ook wat vrijer om op dek even in Adam- & Evakostuum, wat verder bij te kleuren. Het lukt Riens echter om even wat weg te doezelen in het toch wel pittige zonnetje en ja hoor, zijn ronde bummetjes geven 's avonds licht in het donker. Smeren helpt niet meer en twee dagen later komen de vellen zo naar beneden dat het lijkt of we behang aan het steken zijn. Met het nieuwe behangetje ziet hij er weer uit als nieuw en kan zeker nog 50 jaar mee!

Ibiza stad

Ook bij Formentera wordt het eind van de ankerperiode ingeluid door een draaiende wind en een daarmee gepaard gaande vervelend inkomende deining. In alle vroegte gaan zowel Pieter als wij maar weer anker-op en op weg naar een beschutte baai aan de zuidoost kust van Ibiza. Het wordt een prachtige zeildag en met het windje in de rug vinden we de doorgang in de landengte tussen Ibiza en Formentera.

Vanuit deze rustige baai oostelijk van Ibiza stad, gaan we met het rubbertje aan land en nemen we een kijkje bij de marina's rond Ibiza stad.

Mooie kerk tijdens

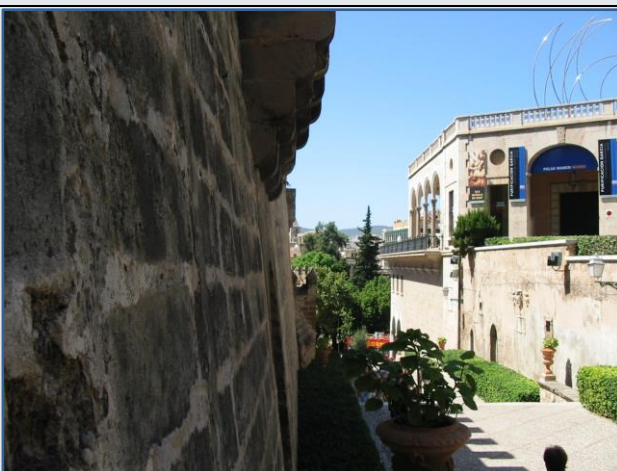

stadswandeling

De sky-line wordt beheerst door giga motorjachten en de stoepranden staan volgeprakt met de wat boven modale Duitse- en Italiaanse bolides. Rondsjoekkend op de Teva's en gebukt onder ons rugzakje met een flesje water zijn we snel uitgekeken op het tafereel dat zich een aantal kilometers uitstrekt.

Mooie doorkijkjes

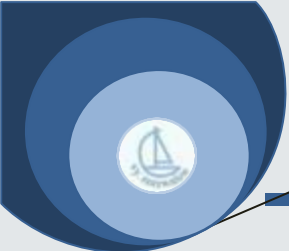

Het is te heet om helemaal naar het oude centrum te gaan en binnen een paar uur genieten we aan boord weer van het windje dat in de baai voor wat verkoeling zorgt.

Waterdrager, draag het water....

Wanneer je weinig havens aandoet ben je voor je watervoorziening afhankelijk van je eigen voorraad en het op peil houden daarvan. Zoals een landzwerper altijd oog heeft voor uitpuilende vuilnisbakken, zo hebben de zeezwerpers altijd een zintuig open staan voor een openbaar watertappunt zoals een drinkfontein of een stranddouche.

Heel nonchalant keur je de kwaliteit van het water in het voorbijgaan (om beurten trekken we een strootje om te kijken wie mag voorproeven) om vervolgens op een rustig moment terug te komen met al je jerrycans. Pieter heeft het waterprobleem wat minder vaak dan wij omdat hij maar liefst 2500 ltr bij zich aan boord heeft. Dus als hij dan in een haven bijvult dan kan hij er ook weer even tegen.

Onderweg naar deze baai heeft hij een rammeltje gehoord in zijn watertank, dat waarschijnlijk afkomstig is van een los slingerschot. Tijd voor een inspectie. Maar dan moet er eerst een hoop water uit de tank om wat te kunnen zien.

Water zomaar weg laten lopen is zonde dus zijn we een hele dag bezig geweest om met alle gezamenlijke jerrycans heen en weer te varen tussen de Satisfaction en de Zeezwaluw om de watertanks van de laatste op te vullen.

Uiteraard besluiten we deze waterige dag met een gezamenlijk biertje en mijmeren nog even over het feit dat water in een huis aan de wal gewoon uit de muur komt lopen als je de kraan open doet (met de keus tussen warm en koud) terwijl het voor ons toch iets is waar je behoorlijk wat aandacht, energie en tijd aan besteedt.

Een Bert Haanstra special

Een zuidenwind is de ideale gelegenheid om het eiland verder te verkennen. Pieter heeft in de pilot mooie plekken aan de oost zijde ontdekt, wij gaan de westkant van het eiland verkennen. Met een tussenstop van 2 nachtjes op een mooie ankerplaats in de Cala Tarida komen we aan in de baai bij [San Antonio](#). Een kleine havenplaats met grote golfbrekers waar plaats genoeg is om met een heleboel jachten te ankeren. De haven is ontzettend levendig met alle ankerars, op en neer varende rondvaartbootjes en de ferry's die zich meerdere malen per dag door dit schouwspel moeten worstelen. De rondvaartbootjes trekken onze aandacht. Wat later in de ochtend zijn ze tot de nok toe gevuld en iedereen voelt zich dan kennelijk deel van de hele groep met een gezamenlijke aandacht voor wat er om hen heen te zien is. Het omgekeerde doet zich echter in de vroege ochtenduren voor wanneer zo'n boot niet meer dan 4 of 5 mensen bevat. Ten eerste zie je dat men plaatsen gekozen heeft die zo ver mogelijk van elkaar vandaan liggen en vervolgens weigert elk individu om dezelfde kant uit te kijken als een ander. Eerst denken we dat het toevallig op 1 bootje zo voorvalt, maar hoe meer we er op letten des te vaker zien we hetzelfde tafereel, het is of je door de lens van Bert Haanstra mee mag kijken.

Gunstige winden en grillige rotsen

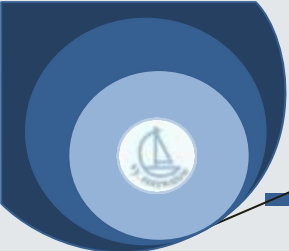
Er kondigt zich een periode aan met gunstige winden om richting Mallorca te gaan. Het plan is eerst naar de Noordoost kant van Ibiza te zeilen en vandaar over te steken. Zoekend in de pilot hebben we een schitterende baai in de NO hoek gevonden om 1 of meer nachtjes beschut te liggen voor de zuidenwind die af en toe toch wel even flink doortrekt. De wind staat bijna de hele dag achterin en alleen op de gennova ronden we het eiland in een recordtijd. Het is een domper, als blijkt dat we niet de enige zijn die vinden dat de [Cala Sant Vincent](#) de ideale plek is om te liggen. Het is zo vol en de schepen liggen zo dicht op elkaar dat we hier niet de nacht door willen brengen. Het anker gaat weer op en we verkassen een baai verder naar het noorden de [Cala Clot d'es Lamp](#).

Hier ankeren we in 10m diep water op een mooie zandbodem en zijn omgeven door adembenemende rotspartijen. De rotsen zijn hoog en steil en lijken in hun bijna gestolde stadium door gigantische krachten alle kanten uitgewrongen te zijn. Het levert een tafereel op dat lijkt op een spekkoeke die in een serpentinevorm is gedrukt.

Mallorca

Na een rustige nacht en als laatste van de geankerde schepen, vertrekken we de volgende morgen naar Mallorca. De wind is NE 4-5 Bft en scherp aan de wind kunnen we richting SW kust Mallorca koersen. Totdat om 5 uur in de middag, als de wind wat minder wordt en we de kust van Mallorca al zien, we last krijgen van kruisgolven. De snelheid zakt daarmee terug tot 2 kn.

We starten de motor omdat we anders met die lage snelheid in het donker zullen aankomen. Om halfnegen valt het anker in de diepe beschutte baai Cala Santa Ponca. Deze baai ligt zo dat hij alleen naar het westen open is. De volgende morgen zien we dat er nog twee Nederlandse schepen liggen. Als

er een bijbootje naar ons toekomt, herkennen we Hans en Carla die we in Cartagena ontmoetten. Het is steeds weer erg leuk als je op een plek aankomt en er liggen schepen die je al eerder op de route tegengekomen bent. Je wordt altijd erg warm onthaald en alle nodige informatie over winkels, veilige aanlegplaats voor de dinghy, watertappunten, busverbindingen etc. worden gelijk uitgewisseld. Ook nu weer wordt tijdens een gezellig kopje koffie op van de Zeezwaluw de broodnodige informatie uitgewisseld.

Met een Franse motorboot met helikopter aan boord hadden we wat minder contact.

Als ons rubbertje in het water ligt, gaan we eerst de stad Santa Ponca verkennen. Het blijkt toeristisch te zijn maar zonder echt storende factoren. We zien een bushalte en het blijkt dat er 3-4 keer per uur bussen naar Palma vertrekken. We wandelen langs veel gezellige winkeltjes en leuke eettentjes en wanneer we langs de toerist information lopen halen we wat folders op zodat we thuis kunnen kijken waar we heen willen.

We vullen we op de terugweg onze water jerrycans (55 ltr) nog even bij de douche op het strand (niet om te drinken maar als douche- en waswater uitstekend geschikt). De volgende dag wordt besteed aan het wassen (met de hand) en opnieuw water halen en wat luieren.

Op woensdag trekken we onze stapkleding aan, rugzak en pet op en staan al om 9 uur bij de bushalte voor een dagje Palma. We zijn vroeg vertrokken in verband met de hitte maar zelfs om 9 uur lopen we al erg te transpireren! Als de bus uiteindelijk komt blijkt deze airconditioned te zijn, zalig (misschien stappen we niet eens uit en laten ons de hele dag gekoeld rondrijden)!

Uiteraard zijn we uitgestapt bij het eindpunt en hebben heerlijk gewandeld in de stad Palma en vooral het Moorse gedeelte spreekt ons erg aan. In de hele wijk staan heel oude hoge huizen in smalle straatjes waar nooit de zon komt, het ruikt dan ook erg muf. In gedeelte kun je nog goed zien dat Palma een vesting is geweest en een deel van de oude verdedigingswerken is redelijk intact.

Als we moe en hongerig over een schitterend plein lopen, zien we dat het omgeven is met terrasjes. We laten ons door een kelner van een terras in de schaduw binnenpraten. Hij zegt dat op zijn terrasje de heerlijkste dingen gegeten kunnen worden.

We brengen een deel van de siësta op dit terras door, heerlijk genietend van het dagmenu en met een gekoeld watertje en een licht wijntje laten we ons vermaken door alles wat zich op het plein afspeelt.

dit
nog

Er staat nl een Zorro op een verhoging en je mag voor een kleine donatie met hem op de foto, terwijl er met de sabels een schijngevecht geleverd wordt. De man heeft het vreselijk druk met al die toeristen!

Slecht zicht en nieuw gezelschap

Gedurende de nacht worden we wakker omdat we weer eens liggen te rollen op een lichte deining die de baai binnenkomt, terwijl er geen wind is. Nadat ik even buiten ben wezen kijken of alles oké is, breekt bij het afzetten mijn bril spontaan in twee helften. Een reserve bril (oude bril) heb ik niet (meer) aangezien het leesgedeelte daarvan onvoldoende was.

De volgende morgen gaan we met de zonnebril op (is op sterkte voor veraf) en de computerbril (voor lezen) in de zak naar de opticien. Reparatie blijkt niet mogelijk, maar de glazen kunnen na wat slijpwerk in een ander montuur (slechts keuze uit 2 passende monturen) worden gezet en een uurtje later loop ik helemaal blij de winkel uit.

Vlak bij de opticien zien we een dierenwinkel waar parkieten worden verkocht. Aangezien we al langer vinden dat ons Pietje wat eenzaam is, kopen we een kameraadje voor hem. Dit nieuwe geel-groene parkietje blijkt nog erg jong te zijn en het is nu nog slecht te zien of het een vrouwtje of een mannetje is. Onze vogelkooi is al 17 jaar oud is en begint wat roestig te worden door zoutinvloed.

De nieuwe Piet wordt gelijk in een nieuwe zeeblauwe kooi gezet en kunnen we hem/haar makkelijk naar de boot vervoeren. Aanboord wordt het oude Pietje bij de nieuwe aanwinst in de nieuwe behuizing gezet. Mogen ze even samen in de kuip wennen, maar

beide vogels zitten wat onwennig om zich heen te kijken en negeren elkaar volkomen.

Kijkend naar hun voorzichtige toenaderingspogingen, zien we dat de "Maid of Wyven" van Richard en Heidrun de baai binnenkomt varen. Een half uurtje later komen ze naar ons toe gezwommen en hebben we een gezellige middag aan boord van de Zeezwaluw.

Bussen, treinen en trammen

Eigenlijk hadden we de volgende dag verder gewild maar nu spreken we af dat we samen een dagje naar Soller gaan. Soller is een klein plaatsje aan de noordwest kant van Mallorca en vanuit Palma te bereiken

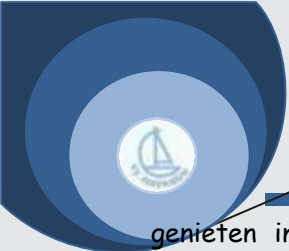

met een nostalgisch trientje van begin 1900. De volgende morgen zitten we al vroeg met zijn viertjes in de airconditioned bus naar Palma en rond

het middaguur hebben we bijna de laatste kaartjes gekocht voor het treintje van halftwee.

De zitplaatsen in de trein zijn wat krap bemeten maar we

Balearen tot Sardinië

genieten intens van dit avontuur en de tocht die dwars door de bergen (via tunnels) gaat en schitterende vergezichten laat zien.

Halverwege de rit wordt er zelfs nog gestopt om van een mooi uitzicht foto's te kunnen maken. Na de lunch op een pleintje in de stad Soller, nemen we het oude trammetje naar de haven, waar we zittend

op een muurtje van het havenuitzicht genieten intussen het plaatselijk gemaakte ijsje te eten.

Jammer genoeg moeten we al snel weer met de tram terug om de laatste trein naar Palma en daar de laatste bus naar Santa Ponca te halen. Om tien uur 's avonds zijn we na een heerlijke gezellige dag weer terug aanboord.

Als de volgende dag "SY Torrontes" van Alan en Jane (lag ook in Portimão) de baai binnenvaart, wordt het wel erg gezellig en organiseren Richard en Heidrun een tapas avond bij hen aanboord. Iedereen meert de dinghy af bij de Maid, brengt wat kleine hapjes en een flesje wijn mee. Het is tot in de kleine uurtjes feest.

Op 25 augustus kunnen we ons met moeite losmaken van deze gezellige ankerbaai, waar de Torrontes en de Maid nog achterblijven.

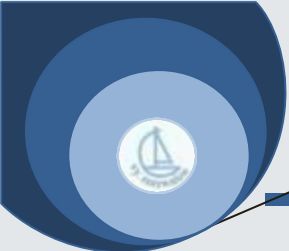

Mallorca verruild voor Menorca

Het weerbericht blijkt weer eens niet te kloppen en ipv een NE-is het SE wind en al kruisend valt 's avonds het anker net voor de SE punt van Mallorca. Dit blijkt een ideaal uitgangspunt voor de oversteek naar Menorca. De wind is 's ochtends nog steeds SE en na een uurtje motorsailen, ronden we de SE kaap en gaan op weg. Om 3 uur 's middags zijn we ter hoogte van [Porto Colom](#) en na wat rekenwerk blijkt, dat als we doorzeilen naar Menorca, we midden in de nacht aan zullen komen. We besluiten daarom Porto Colom binnen te lopen en pas de volgende ochtend in een lange dagtocht naar Menorca te zeilen.

Bij het binnenvaren van de baai van P. Colom blijkt het helemaal vol te liggen met schepen aan ankerboeien en op eigen anker liggende schepen. Na een uur rondjes varen om plek te zoeken, gaan de lappen weer omhoog en wordt toch de tocht vervolgd naar [Mahon](#) op Menorca. Gelukkig neemt de wind gedurende de avond en nacht steeds verder af zodat we met gestaag afnemende snelheid bij het krieken van de dag, de ankerplaats [Cala Taulara](#) bij Mahon aanlopen.

We bereiken de volkomen beschutte ankerbaai via een smal kanaaltje. Vanaf de rotsen aan weerszijde van het kanaaltje kijken we in de talloze vuurmondigen van de middeleeuwse verdedigingswerken. Zo in het eerste ochtend zonnetje is er weinig verbeeldingskracht voor nodig om je eeuwen terug te wanen. We scharrelen tussen de aanwezige schepen naar een mooi ankerplaatje vlak bij een strandje. Als we daar een uurtje liggen, komt er op 10 meter afstand een visser in een roeibootje aan.

Hij is niet aan het roeien maar punttert met de roeiriem vooruit. We verslikken ons bijna in de koffie als we dat zien en ons realiseren wat het betekent!

Met een gewicht aan een lijntje loden we de diepte rondom de boot en dan blijkt dat we bij het achterschip op millimeters afstand van de ondiepte liggen, met als gevolg dat we hoog en droog zullen liggen bij een windschifting. Er vertrekken net twee schepen en al gauw liggen we weer voor anker maar nu in 6 meter water rondom!

Lucht- en gasperikelen

Na reparatie van een minuscule luchtlekkage in ons rubberkje kunnen we naar de stad Mahon, wat een halfuur varen blijkt te zijn. De stad vinden we weinig indrukwekkend en zijn dan ook snel uitgekeken en via een toeristische route varen we terug naar de Zeezwaluw.

's Avonds tijdens het koken raakt onze gasfles leeg en moeten we de laatste volle fles aansluiten. Nu moeten we binnen 3 weken de flessen zien te vullen want anders wordt het zeuren! Omdat er geen mogelijkheid is om de flessen op de eilanden (overigens nergens in Spanje) te vullen, kijken we in de "Italian waterpilot" of we gas kunnen laten vullen op Sardinië. Dat blijkt in Maddelena, aan de NE kant van Sardinië mogelijk.

De volgende dagen wordt de 5 daagse weersverwachting scherp gevolgd voor een gunstig "weer-window" van ongeveer 2 dagen om de 200 mijl naar Sardinië te overbruggen. Als op vrijdag 3 september bijna alle lichten op groen staan, maken we ons klaar voor vertrek de volgende dag. Vroeg uit de veren en het weerbericht blijkt nog steeds redelijk gunstig te zijn. De voorspelling is rustig, hoewel de wind van 3-4 Bft in de NE hoek zit en we dus slagen moeten maken, gaan we toch, want verder op in de week zal er nl weer een zware depressie overkomen.

Om 9 uur verlaten we onder vol zeil Menorca, het laatste eiland van de Balearen en zijn op weg naar Sardinië, Italië.

NB. Ons hele verblijf op de Balearen hebben we geen jachthaven aangelopen en hebben alleen geankerd.

— /) —